

จากบรรณาธิการ

บรรณาธิการมีเรื่องสำคัญแจ้งสมาชิก และผู้อ่านวารสารภาษาและภาษาศาสตร์ ทราบ 3 เรื่อง เรื่องแรก คือ วารสารฯ จะเปลี่ยนราคาจำหน่ายเป็นฉบับละ 100 บาทถ้วนตั้งแต่ฉบับปีที่ 28 ฉบับที่ 1 เป็นต้นไป เนื่องจากราคาต้นทุนการผลิตอยู่ที่ฉบับละ 106 บาทมาตั้งแต่ปีที่แล้ว เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านผู้อ่านวารสารฯ จะเข้าใจถึงความจำเป็นในครั้งนี้ และถึงแม้จะขึ้นราคาแล้ว แต่เราก็ก็นำจำหน่ายในราคาที่ต่ำกว่าต้นทุนการผลิตอยู่เหมือนเดิม ถ้าท่านผู้อ่านจะกรุณาสับสนุน เราให้สามารถทำต่อไปได้ด้วยดี ก็โปรดแจ้งเป็นสมาชิกของวารสารฯ ได้ตามใบสมัครที่อยู่ท้ายเล่ม

สืบเนื่องจากเรื่องราคาต้นทุนการผลิตที่สูงกว่าราคาจำหน่าย ทำให้เราต้องหาวิธีประหยัดค่าใช้จ่าย และวิธีหนึ่ง ก็คือ เราจะมอบวารสารภาษาและภาษาศาสตร์ ให้แก่ผู้เขียนบทความเพียง 1 ฉบับ เปลี่ยนจากเดิมซึ่งให้ 3 ฉบับ ทั้งนี้ นอกจากสาเหตุจะมาจากเรื่องต้นทุนการผลิตแล้ว บรรณาธิการ วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ ยังได้เรียนรู้มาจากการได้ไปร่วมเป็นบรรณาธิการวารสารนานาชาติ International Journal of The Sociology of Language ว่าผู้เขียนได้รับวารสารฉบับที่เขียนเป็นคำตอบแทนเพียงฉบับเดียว และต้องเป็นทั้งผู้เขียนและบรรณาธิการจึงจะได้ 3 ฉบับ

เรื่องที่ 3 คือ นับแต่วารสารฉบับนี้ ปีที่ 27 ฉบับที่ 2 เป็นต้นไป เราได้เปลี่ยนกองบรรณาธิการใหม่ และมีชื่อในกองบรรณาธิการใหม่ 2 ท่าน คือ ศาสตราจารย์ ดร. สมทรง บุรุษพัฒน์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณัฐพร พานโพธิ์ทอง ซึ่งทั้งสองท่านเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้วในวงการภาษา และ ภาษาศาสตร์

วารสารฉบับนี้ เสนอผลงานวิจัยที่น่าสนใจยิ่ง 6 เรื่อง จาก 5 วงวิชาการมาเสนอแก่ผู้อ่าน เรื่องแรกเป็นเรื่องเกี่ยวกับความหมาย “ความสัมพันธ์ระหว่างความเคร่งครัดทางศาสนากับการตีความความหมายคำว่า “โกหก” ในภาษาไทย: การวิเคราะห์เชิงอรรถศาสตร์ต้นแบบ” โดย ม.ล. จรัสวิไล จรูญโรจน์ เรื่องนี้ให้ข้อมูลที่สนใจมากตรงที่ความเคร่งครัดทางศาสนาของผู้ใช้ภาษามีความสัมพันธ์กับการตีความการโกหก

เรื่องที่สอง The syntax of Thai Wh-adjuncts โดย Sugunya Ruangiaroon วิเคราะห์การเคลื่อนย้ายคำถาม เช่น ทำไม อย่างไร เมื่อใด ฯลฯ ในเชิงทฤษฎีอย่างละเอียด

เรื่องที่สาม The Interaction between Intrinsic Pitch and Some Social Factors in Mon-Khmer Languages โดย Phanintra Teeranon เสนอผลการศึกษาในประเด็นที่น่าสนใจยิ่งคือความสัมพันธ์ระหว่างระดับเสียงกับ เพศ และ อายุ ในภาษา ของ ขมุ และ ญาร์กูร

เรื่องที่สี่ Reinterpreting Inscription I ของ วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ เสนอการตีความคำว่า “ลายสือ” ในจารึกหลักที่หนึ่ง หรือจารึกพ่อขุนรามคำแหง ว่า หมายถึง “หนังสือ” หรือ “ลายลักษณ์” ซึ่งทำให้ตีความข้อความในจารึกได้ใหม่ว่า แต่ก่อนไม่มีจารึกเป็นภาษาไทย เมื่อ พ่อขุนรามคำแหงโปรดให้ “ใส่” หรือ “จารึก” ลายลักษณ์ไทย จึงมีจารึกภาษาไทยนี้ขึ้น เรื่องนี้เคยตีพิมพ์เป็นภาษาไทยแล้ว แต่ที่นำมาตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษอีกครั้งก็เพราะ มีผู้ที่ไม่สามารถอ่านภาษาไทยได้ และต้องการอ่านเรื่องนี้เป็นภาษาอังกฤษ

สองเรื่องสุดท้ายเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแปล เรื่องแรก การแปลคำอุทานในวรรณกรรม เรื่อง Harry Potter and the Order of the Phoenix และ Harry Potter and the Half-Blood Prince เรื่องที่สองการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์, ตอนมหากยในอาร์กติก และ อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ ทั้งสองเรื่องน่าสนใจในแง่ที่ว่า เป็นการแปลสิ่งที่ภาษาไทยและภาษาอังกฤษต่างกันมาก จากแง่มุมของวัฒนธรรมในภาษา เรื่องแรกเป็น การแปลคำอุทานในภาษา เรื่องที่สองเป็นการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในการแปล น่าสนใจตรงที่ภาษาอังกฤษไม่มีคำลงท้ายใช้เหมือนภาษาไทย

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์